

Editorial

L'any 2008, a l'Àmbit de Barcelona es va iniciar el projecte XB, amb un gran objectiu, *Treballar a gust*. Un projecte que tenia com a marc conceptual i estratègic la Direcció per Valors, un model de gestió que es fonamenta en els valors compartits, en el lideratge participatiu i en la implicació dels professionals i que duu implícita la confiança, la transparència, el desenvolupament creatiu i la voluntarietat. La Direcció per Valors descriu la importància de definir un conjunt de valors centrals plenament consensuats de forma participativa que donin sentit i identitat col·lectiva i que serveixin, d'una banda, d'eix vertebrador en el funcionament de l'organització i, d'una altra, de premisses fonamentals en la presa de decisions per a l'assoliment d'objectius. Aquest conjunt ha d'estar format per la relació i l'equilibri entre tres grups de valors, el que s'anomena model triaxial: valors ètics, valors pragmàtics i valors emocionals o creatius

El procés d'identificació i selecció dels valors de l'Àmbit d'Atenció Primària de Barcelona Ciutat s'ha basat en una estratègia participativa i de consens entre tots els professionals de l'Àmbit. Així, a través del qüestionari de qualitat de vida professional QVP35, modificat l'any 2008, es van identificar els valors que els professionals que formem part de l'Atenció Primària de Barcelona vàrem proposar a través dels tres adjectius que cada un considerava que havien de definir la nostra organització. Aquests adjectius posteriorment van ser treballats per l'Equip Participatiu de

Projecte i per les direccions de SAP i d'EAP de Barcelona.

Fruit del diàleg i del recull de totes les aportacions i propostes rebudes del conjunt de professionals s'han prioritzat i definit com a propis els valors que hem anomenat **RICE: respecte, imaginació, confiança i esforç**. La **Confiança**, com a valor central, és l'essència a partir de la qual es fonamenta la Direcció per Valors. El **Respecte**, com a valor ètic, com el reconeixement dels interessos i sentiments dels altres. L'**Esforç**, com a valor pragmàtic, el desplegar la pròpia força per vèncer una resistència, per aconseguir quelcom vencent dificultats. El compromís individual a un esforç de grup és el que constitueix el treball en equip. La **Imaginació**, com a valor emocional o creatiu, la facultat d'organitzar d'una manera nova, de reimaginar.

Volem desenvolupar els quatre valors dins de la quotidianitat de l'activitat laboral, fent-los explícits més enllà d'una breu definició en paraules i donant-los vida i significat en termes d'accions, comportaments i actituds específiques del dia a dia. Actuar de forma coherent amb els valors que assumim com a propis és una decisió individual. Aconseguir crear un projecte que ens il·lusioni i que ens impliqui com a col·lectiu és un repte que ens ateny a tots. La clau del canvi per a fer possible que el respecte, la imaginació, la confiança i l'esforç siguin els valors que ens defineixin com a persones i com a col·lectiu és a les teves, a les nostres mans.

Això és XB

Uns "congressistes" molt moguts

L'equip de Congrés, un dels més inquiets del SAP Dreta, no deixa de bellugar-se. Una sala d'instal·lacions i moltes ganes és tot el que han necessitat per organitzar una activitat que sigui entretinguda, que els ajudi a fer

una activitat física i que treballi factors tan importants per a un equip com són la cohesió o la possibilitat de conèixer-se millor. Tot va començar l'hivern passat: la Belén Carpio, la Ilenia Morote i l'Esmeralda López, que ja tenien experiència en balls llatins, van oferir-se per ensenyar qui volgués un cop per setmana. Va córrer la veu que s'ho passaven molt bé, així que de seguida el grup de ballarins va anar creixent, i els divendres al migdia, en arribar l'estiu, ja eren més de 40 persones



Alguns dels ballarins de l'EAP de Congrés. Foto: Susana Palma

movent-se al ritme del txa-txa-txa de la seixantena que compona l'equip.

L'èxit va resultar tan rotund, que ara, que ja acaben les vacances i les calorcs més intenses, tornen a endegar els

balls del Congrés. De nou, poc importarà si s'és més aviat Pavlova o Nureyev o si dins es porta un humil palmípede poc àgil; no tindrà cap mena d'importància si en hores de feina cal prendre gaire decisions o si es fan suplències de tant en tant; ni si es tenen 20 anys d'experiència exercint la medicina o si s'és un zelador acabat d'arribar al grup.

Una vegada es decora l'espai, només s'han de tenir ganes de participar, de riure i de continuar sent un 'congressista mogut'.

I Jornada de Treball Social de l'Àmbit de Barcelona: enCAParraTS en la Innovació

El passat 21 de juny es va celebrar la I Jornada de Treball Social de l'Àmbit Barcelona Ciutat.

La ponència inaugural, a càrrec de la senyora Dolors Colom, ens va fer reflexionar entorn el treball social sanitari, la seva història, i els nous reptes de la professió en el segle XXI.

Van seguir dues taules, que oferien experiències elaborades des de treball social de les quatre SAP territorials de Barcelona: *La salut comunitària* (SAP Muntanya), *La promoció del voluntariat* (SAP Litoral), *Protocol d'atenció als maltractaments en la gent gran i la seva implementació* (SAP Dreta), *El treball social amb grups* (SAP Esquerra) i *El treball social a pediatria* (línies pediàtriques).

En una tercera taula es va presentar el vídeo *enCAParraTS*, que pretenia mostrar com els professionals i els companys dels equips d'atenció primària veuen i senten l'aportació del treball social a l'atenció primària de salut, en un to festiu, crític i un pèl provocador.

Al vídeo, un grup de treballadors/es socials,



Foto: Fotograma del vídeo EnCAParrats

al més fidel estil del programa televisiu *Caiga quien caiga*, vestits de negre i amb ulleres fosques, feien preguntes sorprenents i de vegades incòmodes als companys, que van respondre fent un gran exercici de bon humor i paciència. Val a dir que, al vídeo, fins i tot el gerent d'Àmbit, Josep Casajuana, no va dubtar a posar-se unes ulleres de sol, en absoluta sintonia amb el que aquell dia significava el compromís amb el treball social.

A la visualització del vídeo va seguir una taula rodona amb la presència d'Àlex Escosa, de Pere Subirana i de Rosa Almirall. Tots tres es van mostrar disposats a debatre sobre la realitat dels professionals del treball social i les possibles estratègies que hauran d'ajudar-los en el futur a ser més visibles en els equips i en la nostra empresa.

Una jornada festiva i important per al treball social de l'Àmbit, en la qual es va fer palesa la importància del paper dels professionals en la cura dels aspectes psicosocials que intervenen en el procés de salut-malaltia i en la qual, sota el títol *enCAParraTS*, es va voler fer evident la presència i la dedicació del treball social en els CAP.

Jornada de Preatl SAP Muntanya-BCN Nord

Per donar a conèixer el circuit del Programa Preatl dels principals proveïdors dels centres hospitalaris i sociosanitaris que envien informes als EAP del SAP Muntanya, el propassat 17 de juny es va celebrar al CAP Sant Rafael (SAP Muntanya) una jornada de treball a la qual varen assistir els infermers referents de Preatl dels equips, infermeres gestores del SAP i de l'Àmbit, treballadors socials, les gestores de casos de la UTAC (Unitat Territorial d'Atenció a la Complexitat) i representants dels diferents hospitals que participaven a la jornada.

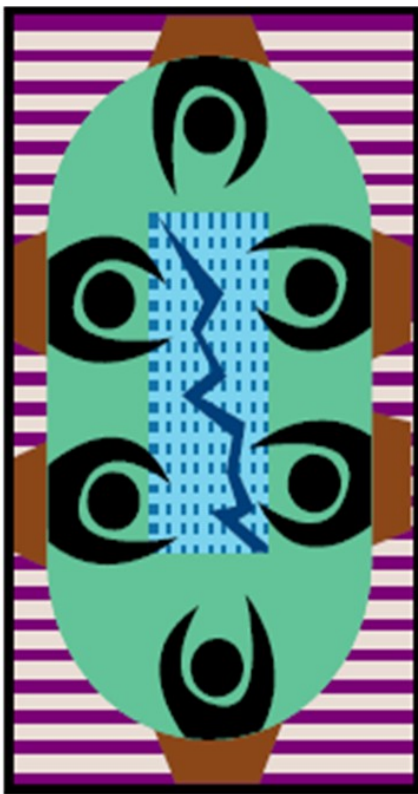
La trobada es va enfocar com un espai d'intercanvi per poder conèixer personalment els professionals que estan darrere d'aquests informes i, a la vegada, detectar aspectes de millora per ambdues parts.

Després de presentar la UTAC Muntanya, es varen fer les presentacions dels diferents proveïdors seguides d'uns minuts de debat. Hi varen participar responsables del programa de l'Hospital Universitari Vall d'Hebron, de l'Hospital Sant Rafael, de l'Hospital

Sagrat Cor i de l'Hospital Sociosanitari Pere Virgili. La cloenda la va fer el senyor Ignasi Ruano de la Secretaria Tècnica del Consorci Sanitari de Barcelona.

Cal ressaltar l'interès i la qualitat de les presentacions dels ponents i l'alt grau de participació dels assistents a la jornada.

Entre les principals conclusions destaca que cal continuar millorant aquest programa, que garanteix la continuïtat assistencial. Varen quedar sobre la taula diversos aspectes pendents de treballar en els mesos següents; entre d'altres: poder diferenciar el Preatl estàndard del complex; com enfocar l'abordatge de les persones multifreqüentadores dels serveis d'urgències i el d'aquells pacients amb malalties cròniques amb diversos ingressos; o com avançar en els contactes amb atenció primària previs a l'alta per gestionar-la conjuntament. D'altra banda, va quedar palès que en menys de tres hores es poden fer aquest tipus de sessions de treball, a cost zero, i que resultin altament satisfactòries i enriquidores per a participants i assistents.



Gràcies per tot i molta sort!!!

Durant els mesos de juny, juliol i agost s'han jubilat els nostres companys:

Luciano Alpuente Abello	EAP Barcelona 7A	Margarita Núria Matilla Pena	EAP Barcelona 9D
Luis Bestit Carcasota	EAP Barcelona 2J	Alicia Moreno Alcaz	Malalties tropicals CAP Drassanes
Anna M. Calanda Moreno	EAP Barcelona 2H	Ernesto Nogueras Colomina	EAP Barcelona 6A
Magdalena Carré Bernat	S.C. SAP Litoral	Pilar Pascual Duran	EAP Barcelona 7A
Maria Rosa Castignani Ibáñez	EAP Barcelona 7G	María José Pizarro Babiano	EAP Barcelona 2H
M. Carmen Díaz Diez	SDPI Pare Claret	Maria Teresa Pons Anton	EAP Barcelona 7D
Patricio Garrido Morales	EAP Barcelona 4A	Manuela Rael Arias	SDPI Manso
Almudena Incera Cortés	EAP Barcelona 9G	Lydia Riba Bellera	EAP Barcelona 2B
Sílvia Lafuente Macià	EAP Barcelona 5A	Luis Elberto Rosell Cruchaga	EAP Barcelona 8F
José Luis López Bueno	EAP Barcelona 2D	Alberto Ruiz Manrique	Nivell Hospitalari II Sant Andreu
Aurelio López Zea	EAP Barcelona 6B	Miguel A. Saura Salvado	EAP Barcelona 2C
Mateu Matas Jové	Nivell Hospitalari II Gràcia	Isabel Solé Marca	Nivell Hospitalari II Poble Nou
		José María Solsona Piqué	CAC Ciutat Meridiana

Notícies

Gestió de la demanda

Renovar o morir...

Tot i la seva aparent senzillesa, un equip d'atenció primària (EAP) és una estructura d'una alta complexitat, la qual es deriva del conjunt de persones que la componen, i de les diferents formes d'interacció que s'estableixen.

Tot i que, en teoria, l'organització dels circuits dels EAP hauria de ser un element "viu" i, per tant, en contínua evolució, adaptant-se als canvis que es van produint de forma continuada en el dia a dia, el cas és que acostumen a ser elements establerts i gairebé inamovibles, i sovint es mantenen

situacions per simple rutina i no es plantegen iniciatives de canvi i millora. Malgrat que no existeixi una dinàmica d'avaluació i canvi continuat, sempre trobarem algun moment, més o menys adequat, per intentar produir petites (o no tan petites) "revolucions organitzatives" en els equips. Un canvi en la direcció, un increment de plantilla, un canvi de local, una disfunció organitzativa manifesta... qualsevol d'aquests fets pot ser argument de partida per animar-se a produir canvis en els nostres esquemes organitzatius.

El document anomenat (potser de forma una mica agosarada) *Manual d'intervenció per a la millora organitzativa en un EAP* pretén servir d'ajuda per a aquella persona o grup de persones que, per un o altre motiu, es plantegin constituir-se en motor de canvi en un EAP o, si més no, que vulguin dur a terme una anàlisi sistematitzada i completa de la seva organització per objectivar i concretar possibles línies de millora.

[Podeu consultar el document a la intranet de l'Àmbit](#)

Campanya d'utilització dels recursos sanitaris

La racionalització en l'ús dels serveis sanitaris per part dels usuaris és una preocupació i una ocupació comuna entre els professionals assistencials, els gestors, i el sistema sanitari en general. La millora de la qualitat assistencial, la sostenibilitat del sistema i la reducció de l'excessiva medicalització de la salut són alguns dels motius que justifiquen la necessitat de racionalitzar la demanda i l'ús dels serveis sanitaris. És en aquesta línia que fa uns mesos a l'Àmbit de Barcelona vàrem realitzar un estudi mitjançant entrevistes a diferents professionals (metges, infermeres, pediatres, administratius i treballadors socials) per ajudar a concretar alguns punts crítics sobre els quals es pot incidir amb l'objectiu de modelar i ajustar l'excés de demanda al sistema de salut. A partir d'aquest estudi es varen detectar quatre àrees de treball: la necessitat d'immediatesa de l'usuari per accedir al sistema, la utilització del sistema com un bé de consum i no com un servei, la inadequada demanda d'atenció domiciliària i l'excessiva medicalització dels problemes. De cada una de les quatre línies de treball s'ha creat un missatge per a la població que s'ha plasmat en un conjunt de pòsters per a sales d'espera i estances per a pacients, i en un díptic en què es recullen els quatre missatges.

La sostenibilitat i la qualitat del sistema depèn en bona part de l'ús que tots en fem, usuaris i professionals.

**PER A UNA
BONA SALUT,
MÉS NO
SIGNIFICA
MILLOR**



Més visites o més proves no significa tenir millor salut, de vegades pot ser al contrari.
Seguiu el criteri del vostre equip de salut.

A cada pacient el seu Mozart

Fa un any vaig decidir començar una experiència a la consulta: triar un Mozart per a cada pacient.

D'entre la magnífica obra d'aquest compositor, vaig escollir quatre dels seus 27 concerts per a piano i orquestra. Volia usar aquest gènere perquè l'essència d'aquests concerts és la d'establir un diàleg entre l'instrument i l'orquestra.

Segons el meu parer, quan una persona els escolta pot arribar a sentir-se identificada amb el piano, i pot imaginar que l'orquestra és el món que l'envolta ("la seva circumstància", que diria Ortega). D'alguna manera, és com si el piano pogués expressar els nostres sentiments més íntims, mentre que l'orquestra els acull, i per tant els entén i els dona suport.

Immediatament després que això succeeix, quan ens trobem immersos en aquest diàleg, el nostre benestar emocional augmenta: som nosaltres mateixos que ens sentim acceptats, són les nostres preocupacions i incerteses les que troben suport. Aquesta és una de les meravelles de l'art, sobretot de la música: se'ns dona per ser-nos expressió pròpia.

Vaig incloure pacients a qui hagués de fer alguna de les

següents intervencions: repàs d'hàbits (dietètics i d'altres) o bé suport per a la presa de decisions terapèutiques. És a dir: posava la música en el moment en què treballava aquests aspectes.

Tot i que la durada era ben curta, de quatre a sis minuts, em vaig adonar de seguida que seleccionar els concerts per a piano de Mozart (escrits en tonalitat major) havia estat un encert: l'optimisme mesurat que desprenen causava immediatament en el pacient un canvi en la seva actitud corporal (descans de les faccions i aproximació visual i corporal).

Ara em queda el millor: continuar experimentant en aquest camp i arribar a aconseguir que la meua intervenció terapèutica s'enriqueixi amb aquest instrument tan meravellós que és la música.

Núria Valdivieso Font
EAP Montnegre



Primera trobada sobre tabaquisme al CAP Turó

L'equip de tabaquisme del CAP Turó va realitzar la *I Trobada Sense Fum al CAP Turó* el 27 de maig de 2010, aprofitant que tenia lloc la *XI Setmana Sense Fum d'Atenció Primària*.

Es va informar l'Associació de Veïns i se li va entregar el programa per a la seva difusió; així mateix, al CAP es van col·locar cartells informatius de la Jornada i es van deixar programes per a qui pogués estar interessat. Durant la trobada van tenir lloc diferents activitats: es van intercanviar cigarretes per caramels, es van fer mesuraments de monòxid de carboni, es va oferir informació sobre els riscos de fumar i es van enregistrar dades



dels assistents, com edat, sexe o coximetria.

D'altra banda, del conjunt d'activitats també cal destacar la projecció del reportatge *Las cortinas de humo*, la trobada de 65 usuaris exfumadors i l'enviament d'una carta perso-

nalitzada a tots aquells usuaris que portaven més de sis mesos sense fumar i que havien rebut teràpia grupal i individual a l'equip de deshabitució tabàquica del CAP Turó

Els objectius d'aquesta trobada van ser:

- Intercanvi d'opinions
- Donar a conèixer els resultats obtinguts amb la teràpia grupal
- Entrega d'un obsequi (punt de llibre), dissenyat per l'equip de tabaquisme, amb la frase "Avui celebrem el teu èxit".

La trobada va comptar amb la participació del 25% dels usuaris convocats mitjançant la carta personalitzada.

Una de les participants, estudiant de belles arts, va portar una figura d'un tòrax del qual sorgia una planta; l'obra duia el missatge "DEIXAR EL TABAC ÉS CUIDAR LA VIDA".

Les conclusions que hem tret són que la interacció entre l'equip i la població és el que fa possible que es puguin aconseguir objectius comuns de salut.

D'altra banda, creiem que el fet de sensibilitzar les persones per millorar la convivència en un ambient sense fum comporta importants beneficis en la qualitat de vida de les persones.

Raquel Burón
Robert Cabanes
Gerard Escriche
Esther Fernández
Ana Gómez-Quintero
Maribel Lozano
Carles Rius,
SAP Muntanya

Els PIX als CAP

Des dels anys 70, els programes d'intercanvi de xeringues (PIX) per a usuaris de drogues per via parenteral (UDVP), iniciats als Estats Units i posteriorment adoptats per diversos països europeus, s'han mostrat com una mesura de les més eficaces dins de l'estratègia de reducció de danys, sobretot pel que fa a les infeccions per VIH i per hepatitis B i C –aquesta darrera actualment en clar augment–. A la vegada, els PIX fan que la persona usuària augmenti la seva vinculació amb els professionals dels EAP i, per tant, les possibilitats de rebre intervencions d'educació sanitària.

Arran d'això em plantejo tot un seguit de preguntes: per què són tan pocs encara els EAP que tenen aquest servei? Per què el PIX crea por i rebuig? Per què no es veu com una activitat absolutament vinculada a les mesures preventives i com una activitat genuïna de la salut pública? Per què ens preocupa tant la reacció dels altres usua-

ris dels nostres centres? Per què veiem tan natural que sigui a les farmàcies i no als CAP on es faci aquest intercanvi? Segurament, un servei que hauria d'estar incorporat de manera natural es veu encara com una experiència voluntària a barris marginals.

Crec que, com a professionals, val la pena que reflexionem una mica sobre el tema, que perdem la por i que pensem en la repercussió tan important que el simple intercanvi de xeringues pot tenir en la reducció de contagis de malalties infeccioses tan greus com les abans esmentades. Aquest programa garanteix un consum segur i digne, ja que la persona pot consumir en condicions d'intimitat, al seu domicili, i no al carrer, amb xeringues reutilitzades, com encara succeeix tan sovint.

Pensem en el **valor** que té tot això!

M. Clara Sala
SAP Muntanya

He vist, he llegit...

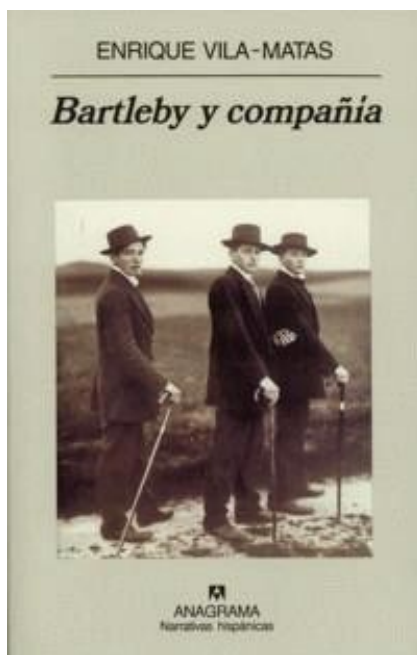
En compañía de Bartleby

Sólo un genio de la categoría de Enrique Vila-Matas puede permitirse escribir un libro entero a base de notas al pie y resultar apasionante.

Y sólo un escritor tan creativo, tan anómalo e irreverente como él es capaz de dedicarle un libro de principio a fin al mérito de la no escritura, al abandono premeditado del uso de la pluma. Así, durante las 218 páginas que tiene la edición de Anagrama (Quinteto) que me han prestado, el narrador va centrándose en cada uno de los ex escritores para referir ese momento lúcido de afiliación a lo que denomina la "secta involuntaria del No". Desde Rimbaud a Rulfo. Desde Hölderlin a Juan Ramón Jiménez. Su alta conciencia artística parece que les conduce a la más elevada de las opciones literarias: su ausencia.

Exactamente 86 notas. Cada una cobra sentido en sí misma y la mayoría de ellas nos despiertan, cuanto menos, una sonrisa. Una micro-novela acerca de lo más representativo del "laberinto del NO" de cada uno de los autores y, como siempre, con esa prosa suya impecable, estimulante, extraordinaria.

Y más allá de las originalidades creativas del autor, pienso que tiene poca razón, y que en muchas ocasiones –no sólo literarias– lo importante es precisamente lo que se calla (como afirma el dicho popular) o lo que no se hace. En unos momentos



en que parece que tuviéramos que someternos sin descanso al 'sí', al hacer continuo, al llegar o al rendir, desde mi punto de vista es imprescindible que aprendamos a dedicarle algunos espacios de tiempo a ese "laberinto del No": al *no hacer*.

En estos tiempos, apenas podemos escaparnos a la montaña sin hacer uno de esos deportes extremos que acaban en *ing*. Es casi imposible acercarse al mar –incluso a destiempo, para no encontrarse con las mareas humanas que quieren lucir mo-reno- y no oír un motor de lancha, el

griterío del surf o el inconfundible tac-tac de juegos de pelotas y palas. Es casi una hazaña distinguir las olas. Y aunque la mayor parte de nosotros ideamos las mayores aventuras durante aquellas tardes inacabables de verano y moscas, ahora parece un pecado permitir que los niños se aburran.

En definitiva, me pregunto si no transmitiríamos un espíritu más apacible a nuestras relaciones si consiguiéramos imponernos una parcela de *no alcanzar*. Incluso sería posible que fuera ésta una de las mayores enseñanzas que pudiéramos legarles a nuestros pequeños.

Y si en este libro se *literaturiza* sobre los autores de ficción que no escriben y, por tanto, nos inscribe en un estado de paradoja pura, no es menos destacable lo que es otro signo de identidad del autor: su vivísimo sentido del humor.

Desde mi punto de vista, pues, habría que dejarse aleccionar por Vila-Matas: dedicarle tiempo a una de nuestras mayores obras, la que consiste en no hacer, y habría que dejarse invadir la vida, como una playa ante la marea alta, por el sentido del humor. Ambos dos aprendizajes imprescindibles y, ya que de ello se trata en nuestra empresa, altamente saludables.

Susana Palma
SAP Dreta de Barcelona

Raconos personals

Política a la consulta

Si per política s'entén també l'activitat del ciutadà quan intervé en els assumptes públics amb la seva opinió, amb el seu vot, o de qualsevol altra manera, en la meua consulta de metge de família a Barcelona faig molta política.

En la meua feina, realitzo unes 6.500 visites l'any i gestiono 300.000 euros anuals aproximadament, només en productes de farmàcia. Queda al marge tota la despesa que es genera en la cascada d'intervencions clíniques que pot derivar-se de la meua actuació, en forma de visites a altres especialistes, així com de proves diagnòstiques i de procediments d'una medicina cada vegada més tecnificada i més cara.

I més enllà de l'administració dels diners públics, quan entra el/la pacient a la consulta...

... Puc tractar-lo/la amb el respecte i l'afabilitat que mereix cada persona, màximament quan se situa davant meu en la posició de vulnerabilitat

que comporten la malaltia i el malestar físic o psicològic.

... Puc oferir-li el millor coneixement científic, al qual s'arriba mitjançant l'estudi i la formació continuada.

... Puc exercir una ètica de la negativa, per ajustar les seves expectatives al que la medicina pot oferir realment, renunciant a la promoció de la salut com a un bé de consum més i tenint sempre present que la medicina no pot eliminar ni l'envelliment, ni el patiment, ni la malaltia, ni la mort.

... Puc prescriure-li els medicaments que més eficàcia hagin provat i, entre ells, els que menys costos suposin per al sistema sanitari.

... Puc conèixer i reconèixer els meus límits i els de la medicina, dels quals també n'haurien de ser conscients els gestors, els polítics i la societat en general.

... Puc atendre'l/-la tenint en compte la "lleï de cures inverses", segons la qual rep menys cures qui més les necessita; i aquesta lleï és més certa

allà on les forces del mercat són més fortes.

... Puc no relacionar-me amb la indústria farmacèutica, que té més que provat el benefici que obté d'aquesta relació, perquè el meu treball i les meves decisions siguin tan independents com sigui possible.

I en sortir de la consulta, continuo fent política, perquè sóc responsable de la influència que les meves actuacions i les meves actituds tenen en les persones que m'envolten i en la societat de la qual formo part.

Així doncs, malgrat les pressions i la força de les inèrcies socials, malgrat la desafecció que sovint produeixen els comportaments i la qualitat de la feina dels qui es dediquen professionalment a la gestió i l'organització del que és públic, sempre tenim marge per escollir quina política fem.

Perquè, en qualsevol cas, tots fem política.

Nani Vall-Ilossera
EAP Bon Pastor

Agenda



El proper 21 d'octubre tindrà lloc el II Congrés de l'Àmbit d'Atenció Primària de Barcelona Ciutat.

Properament rebreu més informació sobre el programa i les inscripcions.

Millorar la participació, la comunicació i el tracte

Cuidar les condicions de treball

Incentivar la innovació, el compromís i l'excel·lència

Generar cultura compartida

Comitè editorial: Rosa Almirall, Assumpció González, Anna Larripa, Yolanda Lejardi, Susana Palma, Oriol Ribera, Pepita Rodríguez, Eva Rodríguez, Rafa Ruiz, Imma Ruiz, Clara Sala, Meritxell Sánchez-Amat, Xènia Tijeras.

Coordinació lingüística: Susana Palma i Clara Sala

L'XButlletí no es responsabilitza de les opinions expressades en els articles signats.